

ΤΡΙΑ και κάτι ψιλά

Συντάχθηκε απο τον/την konstantinos trikounakis
Σάββατο, 25 Ιανουάριος 2020 18:52

Όταν ο Διάβολος ήρθε αντιμέτωπος με το δημιούρημά του, τους άρρητους αριθμούς...

ΤΡΙΑ

(Και κάτι ψιλά)

Ο Γιώργος οδηγούσε γρήγορα στο βρεγμένο δρόμο. Ίσως λίγο παραπάνω από όσο ήταν ασφαλές στον επαρχιακό δρόμο δύο λωρίδων που δεν είχε διαχωριστικό και οι διαγραμμίσεις είχαν ξεθωριάσει από καιρό. Καθόλου ασυνήθιστο για επαρχιακό δρόμο της Ελλάδας.

Όμως είχε κάνει τη διαδρομή μερικές χιλιάδες φορές κι ένοιωθε εξοικειωμένος, γνώριζε κάθε στροφή ως και τις λακκούβες που υπήρχαν ή ήταν έτοιμες να δημιουργηθούν. Η κακή ορατότητα της αποψινής βραδιάς τον δυσκόλευε κάπως, γιατί όταν ερχόταν αυτοκίνητο από το αντίθετο ρεύμα, τα φώτα τον τύφλωναν όπως λαμπίριζαν στο υγρό οδόστρωμα, ενώ όταν ήταν μόνος το φως των προβολέων του έμοιαζε να απορροφάται από την υγρασία της ατμόσφαιρας. Κι αυτές οι διαγραμμίσεις... πόσο κόστιζαν γαμώτο;

Μια στιγμή, ένοιωσε να τρακάρει το σκοτάδι, σαν η αφέγγαρη νύχτα να έγινε – αν είναι δυνατόν!- πιο μαύρη. Έσφιξε τα χέρια του στο τιμόνι με μια αδιόρατη ανησυχία που τον τράβηξε από τις προηγούμενες σκέψεις του. Είχε μόλις πριν λίγο πάρει μια απόφαση που ίσως αποδεικνυόταν βλακώδης για τα οικονομικά του.

«Είναι εντελώς ανόητο.» είπε ξερά η φωνή προερχόμενη από το δεξί κάθισμα.

Ο Γιώργος αιφνιδιάστηκε. Ασυναίσθητα έκανε να κόψει το τιμόνι αριστερά, σα να ήθελε να απομακρυνθεί από όποιον μίλησε και που δεν έπρεπε να βρίσκεται στο δικό του αυτοκίνητο. Το επόμενο δέκατο του δευτερολέπτου, συγκράτησε την ακούσια κίνηση και το όχημα δεν παρέκλινε διόλου από την πορεία του.

Στο απέναντι ρεύμα, μια νταλικά με μπόλικους προβολείς και δεκάδες πολύχρωμα φωτάκια στα πλαγιά προσπέρασε με θόρυβο. Σα γύφτικο είναι το φορτηγό σκέφτηκε. Ή μάλλον σαν τις νεκροφόρες που ανάβουν τα ηλεκτρικά κεριά τους όταν μεταφέρουν νύχτα το μακάβριο φορτίο τους. Πώς του ήρθε αυτό; Οι νεκροφόρες δεν έχουν χρωματιστά φωτάκια.

Όμως τώρα είχε άλλα πράγματα να σκεφτεί. Με την άκρη του ματιού του αναζήτησε την προέλευση της φωνής. Μια σκοτεινή φιγούρα καθόταν δίπλα του. Κάποιος που δεν έπρεπε να υπάρχει εκεί. Ήταν σίγουρος πως όταν επιβιβάστηκε δεν υπήρχε άλλος στο δεξί κάθισμα ούτε στα πίσω αφού εκεί είχε αφήσει το χαρτοφύλακα και το πανωφόρι του.

Έκοψε ταχύτητα και προσπάθησε να βρει ένα πλάτωμα να σταματήσει την ίδια ώρα που το ασυνείδητό του δεν είχε αποφασίσει αν έπρεπε να στείλει μηνύματα πανικού ή να παραχωρήσει προτεραιότητα στη λογική του εγκεφαλικού φλοιού ώστε εκείνος να βρει την απάντηση της ανεξήγητης παρουσίας.

Την ώρα που ακινητοποιούσε το όχημα, απέρριπτε την πιθανότητα να εισήρθε κάποιος εν κινήσει. Ακόμα κι αν υπάρχουν τόσο ικανοί άνθρωποι όπως στις ταινίες για να το κάνουν, αυτός θα το είχε αντιληφτεί. Είτε από το θόρυβο, είτε από τον άνεμο της ανοιχτής πόρτας. Έσβησε τη μηχανή.

«Εντυπωσιακό!» είπε η φιγούρα με ανεπιτήδευτο θαυμασμό.

Ο Γιώργος δεν μπορούσε να διακρίνει και πολλά μα τα δόντια που μισάνοιξαν στα λόγια του άλλου, έμοιαζαν να λάμπουν σαν διαμάντια. Σχεδόν διάφανα και λαμπιρίζοντα. Αναρωτήθηκε αν ήταν κάποια νέα τεχνική γυαλισματος ή μια προσθετική, μια μασέλα νέας γενιάς. Πώς θα πήγαινε στον ίδιο να κάνει τη γέφυρα που χρειαζόταν στην κάτω γνάθο αριστερά;

«Ποιο είναι εντυπωσιακό;» ρώτησε τη φιγούρα σα να ήταν παλιοί γνωστοί.

«Σπάνια καταφέρνει κανείς να αποφύγει το τρακάρισμα. Και τα είχα υπολογίσει όλα με ακρίβεια όπως κάθε φορά. Τη στιγμή που θα πλησιάζει η νταλικά, το σημείο του δρόμου να είναι στενό, μέχρι και το χρόνο αντίδρασης του καθενός υπολογίζω. Κανονικά τώρα θα έπρεπε να είσαι κάτω από το φορτηγό σε μια τσαλακωμένη μάζα σιδηρικών, ματοκυλισμένος και νεκρός.»

«Ποιος είσαι;» ρώτησε ενώ είχε ήδη αρχίσει να αντιλαμβάνεται περί τίνος επρόκειτο.

«Ξέρεις,» συνέχισε ο άλλος αγνοώντας την ερώτηση «προτιμούμε να γίνεται με τρόπο που να φαίνεται φυσικός. Δεν υπάρχει λόγος να αναστατώνουμε τους υπόλοιπους.»

Ο Γιώργος έφερε το χέρι στο πόμολο της πόρτας. Ίσως αν εγκατέλειπε γρήγορα το αυτοκίνητό του και πετιόταν στο δρόμο, να είχε ελπίδες. Το πόμολο έμεινε ακίνητο σα να είχε κολλήσει.

«Περιττό να πω πως κάθε απόπειρα διαφυγής είναι μάταια.» είπε η μορφή. «Ακόμη, έχω κι άλλες μεθόδους για να φέρω το αποτέλεσμα που θέλω, πιο θεαματικούς, μα δεν το θέλω ακόμα. Θα μπορούσα να στείλω μια σφαίρα στο κρανίο σου που δεν θα έχει βγει από κανένα όπλο. Ή να σε κάψω παγιδευμένο μέσα στο άθλιο όχημά σου.»

«Είσαι ο Χάρος.» διαπίστωσε ο Γιώργης με τη στωικότητα που επιδεικνύουν καμιά φορά οι μελλοθάνατοι.

«Κάνε μου τη χάρη!» ο άλλος ακούστηκε θιγμένος παρά το λογοπαίγνιο που έκαμε. «Ο Χάρος είναι μια κατώτερη οντότητα που εκπορεύεται από Μένα και τον Αδελφό μου. Δεν αποφασίζει, δεν παίρνει πρωτοβουλίες. Εγώ είμαι ο Αναρχος, ο χωρίς τέλος, ο Άπειρος, Δημιουργός και Αρχων των πάντων.»

«Ο Θεός;» ο Γιώργος δεν το πίστεψε. Δεν πίστευε σε θεό, πόσο δε σε ένα μοχθηρό και δολοφόνο θεό.

«Όχι ακριβώς. Τον Αδελφό μου αποκαλούν έτσι. Εμένα μάλλον με ξέρεις ως Διάβολο, Εωσφόρο και τα λοιπά. Όμως μοιραζόμαστε τα πάντα με τον Αδελφό μου και προπαντός την αιωνιότητα. Δεν ξέρω γιατί αρέσκειται να διαδίδει ότι υπάρχει σχεδιασμένο δικό μου τέλος και ολική επικράτησή Του. Εντελώς ψευδές καθόσον είμαστε τα δύο αδιάσπαστα συστατικά ενός όλου.

»Βέβαια, κατά τρόπο ειρωνικό, υπαρξιακά ερωτήματα που βασανίζουν εσάς τους ανθρώπους, έχουν τα αντίστοιχά τους και σε εμάς. Γιατί ας πούμε έχω Εγώ αυτή τη θέση και ο Αδελφός μου την άλλη; Ποιος το επέλεξε αυτό αφού εμείς είμαστε οι Δημιουργοί; Τείνω να πιστέψω πως ίσως υπάρχει κάποια άλλη Δύναμη, κάτι σαν αυτό που αποκαλείτε τύχη, το οποίο πήρε αυτήν την απόφαση. Τότε όμως θα έπρεπε να υπάρχει μια αρχή, κάτι πριν από μένα. Όμως αυτό έρχεται σε σύγκρουση με το αναντίρρητο γεγονός πως είμαι Άναρχος, Άπειρος και Αιώνιος.»

Ο Γιώργος δοκίμασε να λύσει τη ζώνη ασφαλείας. Ανόητο που προσπάθησε προηγουμένως να διαφύγει με δεμένη ζώνη. Αλλά ίσως του παρουσιαζόταν κάποια ευκαιρία. Η ζώνη αρνήθηκε να λύσει.

«Δεν ξέρω γιατί στα λέω αυτά. Δεν περιμένω να με διαφωτίσεις, ασφαλώς.»

«Ίσως να μην έχεις κατανοήσει την άνοια του άπειρου...» τόλμησε να ψελλίσει ο Γιώργος.

«Τι θέλεις να πεις;» τα μάτια του πλάσματος έγιναν κόκκινα σα φωτιές για λίγες στιγμές. Ο Γιώργος δεν αμφέβαλε πια ότι θα μπορούσε να τον κάνει στάχτη με ένα του λόγο. Παρ' όλα αυτά όμως ένοιωθε μια παράξενη γαλήνη. Σαν απλά να ήταν ένας θεατής που του επιτρεπόταν να λέει τη γνώμη του από την πρώτη σειρά των καθισμάτων.

«Μερικά άπειρα είναι πιο μεγάλα από κάποια άλλα, αν μπορούσαμε να το εξηραπλουστεύσουμε. Όμως αυτό είναι δύσκολο να το αποφανθούμε και δεν θα μου φαινόταν

παράξενο να υπάρχει κάτι πιο άπειρο από σένα. Ας πούμε το εξής:

Γνωρίζουμε ότι οι ακέρατοι είναι άπειροι, όσο και να μετράμε δεν θα φτάσουμε στο τέλος τους. Ας πάρουμε τώρα τους μονούς ακεραίους και να τους συγκρίνουμε με το σύνολο, μονούς και ζυγούς δηλαδή. Να συγκρίνουμε τα δυο άπειρα. Τι νομίζεις ότι θα διαπιστώσουμε.»

«Είσαι ανόητος ανθρωπάκι! Ίσως δεν αξίζεις την ευκαιρία που θα σου προσφέρω. Ασφαλώς το σύνολο των ακεραίων είναι μεγαλύτερο από τους μονούς και μάλιστα ακριβώς το διπλό. Έτσι το κατασκευάσαμε.»

«Μα αν κατασκεύασες εσύ τους αριθμούς, τότε θα ξέρεις πως αν αντιστοιχίζεις έναν προς έναν τους αριθμούς των δύο συνόλων, θα βρίσκεις για πάντα μέλη για να προχωράς την αντιστοιχία χωρίς να τελειώσεις ποτέ. Αυτά τα δύο άπειρα είναι ισότιμα.»

Το στόμα του Σατανά μισάνοιξε και τα όμορφα εξωτικά δόντια έμοιαζαν τώρα σάπιες προεξοχές. Μια αποφορά εμετική τύλιξε το Γιώργο. Υστέρα το πλάσμα ηρέμησε κι έμεινε για λίγο σιωπηλό.

«Ίσως πρέπει να αναλογιστώ μήπως έχουμε κάνει κάποιο σφάλμα σε όλα αυτά. Προσωπικά έχω βρει μερικά που έχουμε διαπράξει κι ένα από αυτά είναι η δημιουργία σας. Η δημιουργία του ανθρώπου. Όμως είναι ώρα για τη δοκιμασία μας. Αυτήν που θα αποφασίσει αν αξίζει να ζήσεις και να προχωρήσεις στην πράξη που είχες κατά νου. Θέλω να γνωρίζεις ότι η ευεργεσία που σκεφτόσουν είναι αυτή που με οδήγησε εδώ.»

«Η δωρεά;» απόρησε ο Γιώργος.

«Ακριβώς. Τα χρήματα από το βραβείο μαθηματικών που σκοπεύεις να δώσεις σε εκείνο το ίδρυμα για τις θλιβερές υπάρξεις.»

«Γιατί σε πειράζει αυτό;»

«Γιατί εγώ σε αντίθεση με το Χάρο που παίρνει ζωές, παίρνω ψυχές. Την ουσία. Είναι η δουλειά μου αγόρι μου. είναι ένα από τα λίγα ενδιαφέροντα μετά τη Δημιουργία. Και το έχουμε μοιράσει δίκαια. Εγώ εμποδίζω τους ανθρώπους να κάνουν καλές πράξεις -πάντα όπως το αντιλαμβάνεστε εσείς- και πότε-πότε τους δίνω μια επιπλέον ευκαιρία όπως σε σένα τώρα. Ο Αδελφός μου πάλι, τους αποτρέπει από κακές πράξεις και επίσης τους δίνει καμιά φορά την ευκαιρία για συγχώρεση και μετάνοια. Χωρίς υπερβολές για να κερδίσει ο ένας ή ο άλλος.

»Η επιλογή σου λοιπόν έγινε στα πλαίσια αυτής της άτυπης μοιρασιάς στις δραστηριότητές μας. Δεν μπορώ να σε αφήσω να κανείς τη δωρεά, αλλά εκτιμώ ότι δικαιούσαι μια ευκαιρία να σωθείς. Πες μου λοιπόν κάτι που δεν θα μπορούσα να κάνω. Αυτή είναι η ευκαιρία σου.»

Ο Γιώργος χωρίς να το θέλει θυμήθηκε τα πολλά ανέκδοτα που είχε ακούσει με το δαιμόνιο Έλληνα να ξεγελά το Διάβολο και να σώζεται. Από όλα του ήρθε πρώτο εκείνο που ο Έλληνας στέλνει το Διάβολο να βρει ένα αναβράζον ντεπόν στο βάθος του ωκεανού. Δυστυχώς δεν είχε μαζί του κάτι τέτοιο, ούτε βρισκόταν κοντά σε νερό. Ούτε επιτέλους νόμιζε ότι ένα τόσο απλοϊκό τέχνασμα θα δούλευε.

«Μη σκέφτεσαι ανοησίες.» είπε ο Διάβολος που σίγουρα είχε διαβάσει τις σκέψεις του. «Μπορώ να διατάξω τα μόρια του ντεπόν σου να συγκεντρωθούν ακόμα κι από την άκρη του σύμπαντος, εδώ στο χέρι μου και να ενωθούν ακριβώς όπως ήταν πρώτα. Ή με οποιονδήποτε άλλο τρόπο μπορείς να φανταστείς. Ακόμα και να φτιάξω απ' αυτά έναν γαλαξία ολόκληρο με τόσο μικρή πυκνότητα που η βαρύτητά του θα ήταν μηδενική. Ή ίσως να είχε πιο πολύ ενδιαφέρον να τα διέταξα να πολλαπλασιαστούν μέχρι να μπορούν να σχηματίσουν τον πιο γιγαντιαίο γαλαξία. Ένα συμπαντικό τέρας που θα καταβρόχθιζε τα πάντα που φτιάξαμε στο σφαλερό παιχνίδι της Δημιουργίας. Αυτό μου φαίνεται καλή ιδέα.

»Σκέψου λοιπόν κάτι που να έχει πραγματικό ενδιαφέρον, και να έχει επίσης μια πιθανότητα να σου σώσει τη ζωή.»

Ο Γιώργος δεν θα ήθελε να είναι η αιτία της καταστροφής του σύμπαντος. Καλό ή κακό,

σφαλερό ή λειτουργικό, αυτό ήταν το μόνο που μας δόθηκε. Όμως ταυτόχρονα χρειαζόταν μια ιδέα που να του σώσει το ασήμαντο τομάρι του από αυτό το Άπειρο πλάσμα που φαινόταν να μην τα πηγαίνει καλά με την ίδια την ιδέα του απείρου..

«Ξέρεις,» είπε «ίσως υπάρχει ένα ερώτημα που πιθανόν μέσα στη σοφία σου να απαντηθεί και έτσι να μην γλυτώσω. Όμως πάλι θα ήμουν ευτυχής γιατί θα ήμουν ο μοναδικός άνθρωπος που γνώρισε την απάντηση.»

«Για ριχ'το.» είπε ο Διάβολος με ένα αυτάρεσκο χαμόγελο.

«Γνωρίζεις βέβαια το «π», το λόγο της περιφέρειας των κύκλων προς την διάμετρό τους. 3,14 και κάτι ψιλά.»

«Και λοιπόν;» το χαμόγελο εξαφανίστηκε, αλλά το Ον δεν ήταν σίγουρο που όδευε το θέμα.

«Είναι βέβαιο ότι τα δεκαδικά ψηφία αυτού του αριθμού εκτείνονται ως το άπειρο. Δεν μπορώ να φανταστώ κάποιον πιο κατάλληλο από σένα να αναζητήσει αυτά τα ψηφία.»

Το Ον σκέφτηκε στην αρχή ότι θα ήταν παιγνιδάκι να αναζητήσει με άπειρη ταχύτητα αυτά τα έστω άπειρα ψηφία. Διέθετε άπειρη υπομονή και άπειρη ικανότητα. Θα πρόσταζε τα ψηφία να παρουσιαστούν εμπρός του με τη εξουσία Του. Κι εκείνα θα κατέφταναν με ασύλληπτη ταχύτητα και θα παρατασσόταν ώστε να αποδείξουν την ισχύ του στο τιποτένιο αλαζονικό κατασκεύασμα. Θα ερχόταν ολοένα και περισσότερα από τις τρισεκατομμύρια δεκαδικές θέσεις όπου ήταν κρυμμένα κι αν χρειαζόταν πραγματικός χώρος να τοποθετηθούν δε θα χωρούσαν σε ολόκληρο το σύμπαν. Οι αριθμοί θα κατέφταναν φουριόζοι και άτακτοι, χωρίς καμιά ένδειξη για το ποιος θα είναι ο επόμενος, χωρίς κανένα σημάδι ότι πλησίαζαν στο τέλος. Αφού δεν υπήρχε τέλος...

Ύστερα αναλογίστηκε ότι ο προσδόκιμος χρόνος που είχε κατασκευαστεί το Σύμπαν ήταν πολύ συγκεκριμένος. Μεγάλος αλλά με σαφές όριο. Έτσι είχαν συμφωνήσει με τον Αδελφό του στις απαρχές του χρόνου. Άρα δεν θα κατάφερνε τίποτα μέσα στο δεδομένο χρόνο

ΤΡΙΑ και κάτι ψιλά

Συντάχθηκε απο τον/την konstantinos trikounakis
Σάββατο, 25 Ιανουάριος 2020 18:52

γιατί όλο και περισσότερα ψηφία θα εμφανίζονταν έως το τέλος των ημερών. Πολύ περισσότερο δε έκανε αδύνατο το πόνημα, ο βιολογικός χρόνος του ανθρώπου. Πόσο καιρό θα ζούσε ετούτη η ταπεινή ύπαρξη; Μερικές δεκαετίες το πολύ.

Ένα ουρλιαχτό απόγνωσης εξώκοσμο βγήκε από τα εικονικά χείλη του Όντος. Ο Διάβολος έγινε μια φωτεινή σφαίρα που άνοιξε μια πυρακτωμένη τρύπα στο παρμπρίζ λειώνοντας το τζάμι και χάθηκε.